

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

13. července 2016 (*)

„řízení o předběžné otázce – Článek 56 SFEU – Volný pohyb služeb – Omezení – Daňové právní předpisy – Zdanění obdržených úroků – Rozdílné zacházení s finančními institucemi rezidenty a s finančními institucemi nerezidenty“

Ve věci C-18/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Supremo Tribunal Administrativo (Nejvyšší správní soud, Portugalsko) ze dne 29. října 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 19. ledna 2015, v řízení

Brisal – Auto Estradas do Litoral SA,

KBC Finance Ireland

proti

Fazenda Pública,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, F. Biltgen (zpravodaj), A. Borg Barthet, E. Levits a M. Berger, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 13. ledna 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Brisal – Auto Estradas do Litoral SA a KBC Finance Ireland J. Lampreiou, R. Seabra Mourou a F. Antasem, advogados,
- za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem a J. Martinsem da Silva, jakož i M. Rebelo, jako zmocněnci,
- za belgickou vládu J.-C. Halleuxem a N. Zimmerem, jakož i M. Jacobs, jako zmocněnci,
- za dánskou vládu C. Thorningem a M. Wolff, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi W. Roelsem a P. Guerra e Andradem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 17. března 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 56 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Brisa – Auto Estradas do Litoral SA (dále jen „Brisa“), se sídlem v Portugalsku, jakož i společností KBC Finance Ireland (dále jen „KBC“), bankovní institucí se sídlem v Irsku, na straně jedné a Fazenda Pública (státní pokladna, Portugalsko) na straně druhé, jehož předmětem je výpočet daně z příjmů právnických osob (dále jen „IRC“) v souvislosti s příjmy z úroků dosaženými společností KBC a výborem této daně formou srážkové daně.

Právní rámec

Portugalské právo

3 Podle čl. 4 odst. 2 Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas (zákon o dani z příjmů právnických osob) schváleného Decreto-Lei n.º 442-B/88 (legislativní nařízení č. 442-B/88), ze dne 30. listopadu 1988 (*Diário da República* I, série Iª, č. 277, ze dne 30. listopadu 1988), ve znění Decreto-Lei n.º 211/2005 (legislativní nařízení č. 211/2005), ze dne 7. prosince 2005 (*Diário da República* I, série Iª, č. 234, ze dne 7. prosince 2005) (dále jen „CIRC“), podléhají právnické osoby a jiné subjekty, které na portugalském území nemají své sídlo nebo skutečné vedení, IRC jen v souvislosti s příjmy dosaženými na tomto území. K dotčeným příjmům patří podle čl. 4 odst. 3 písm. c) CIRC úroky placené dlužníky, kteří mají na portugalském území bydliště, své sídlo nebo vedení společnosti, anebo jejichž platbu je nutno připsat stálým provozovnám usazeným v tomto státě.

4 V případě neexistence dohody o zamezení dvojímu zdanění jsou podle čl. 80 odst. 2 písm. c) CIRC takovéto příjmy v zásadě zdaňovány sazbou ve výši 20 %, základ daně přitom tvoří hrubé příjmy dosažené v Portugalsku. IRC se podle čl. 88 odst. 1 písm. c), čl. 88 odst. 3 písm. b), jakož i podle čl. 88 odst. 5 CIRC vybírá jako srážková daň mající konečnou povahu.

5 Příjmy z úroků dosažených finančními institucemi rezidenty se podle čl. 80 odst. 1 CIRC zdaňují sazbou ve výši 25 %. Základ daně nicméně tvoří jen čistá částka vyplacených úroků. Kromě toho, podle čl. 90 odst. 1 písm. a) CIRC se IRC, pokud jde o finanční instituce, nevybírá formou srážkové daně.

Dohoda o zamezení dvojímu zdanění mezi Portugalskou republikou a Irskem

6 Článek 11 Convenção entre a República Portuguesa e a Irlanda para Evitar a Dupla Tributação e Prevenir a Evasão Fiscal em Matéria de Impostos sobre o Rendimento (dohoda mezi Portugalskou republikou a Irskem, jejímž cílem je zamezení dvojímu zdanění a předcházení daňovým únikům v oblasti daně z příjmů), uzavřené v Dublinu dne 1. června 1993 (*Diário da República* I, série Iª, č. 144, ze dne 24. června 1994, p. 3310), stanoví:

„1 – Úroky dosažené ve smluvním státě a vyplacené rezidentovi jiného smluvního státu mohou být zdaněny v tomto jiném státě.

2 – Tyto úroky mohou být zdaněny rovněž v tom smluvním státě, z něhož pochází, podle právních předpisů tohoto státu, je-li však osoba, jíž jsou tyto úroky vypláceny, jejich skutečným příjemcem, nepokročí takto vyměřená daň 15 % hrubé částky těchto úroků.

Příslušné orgány smluvních států stanoví na základě vzájemné dohody způsob uplatňování tohoto limitu.

[...]"

Skutkový stav v povodním řízení a podnětné otázky

7 Dne 30. září 2004 uzavřela společnost Brisal smlouvu o externím financování, nazvanou *Loan, Bond and Guarantee Facilities*, na částku 262 726 055 eur za účelem zajištění provádění všech činností, na které se vztahuje koncesní smlouva, kterou uzavřela s portugalským státem. Tato smlouva o externím financování byla uzavřena s konsorciem bank, z nichž jen některé mají sídlo na portugalském území.

8 Dne 29. března 2005 bylo toto konsorcium prostřednictvím přistoupení ke smlouvě rozšířeno o další finanční instituce, mezi nimi o společnost KBC.

9 Pokud jde o část smlouvy týkající se společnosti KBC, společnost Brisal srazila srážkovou daň a odvedla portugalskému státu z titulu IRC částku ve výši 59 386 eur. Tato částka byla vypočtena na základě úroků dlužných společnosti KBC za dobu od září 2005 do září 2007, které činily 350 806, 07 eura.

10 Dne 28. září 2007 podaly společnosti Brisal a KBC u příslušného daňového orgánu stížnost proti tomuto zdanění s odvodněním, že uvedené zdanění je v rozporu s článkem 56 SFEU.

11 Po zamítnutí této stížnosti podaly společnosti Brisal a KBC žalobu k Tribunal Administrativo e Fiscal de Sintra (Správní a daňový soud v Sintře, Portugalsko), která byla rovněž zamítnuta. Tento soud měl za to, že z rozsudku ze dne 22. prosince 2008, *Truck Center* (C-282/07, EU:C:2008:762) vyplývá, že skutečnost, že vnitrostátní právní úprava stanoví, pokud jde o povinnost srazit daň z příjmu formou srážkové daně, rozdílné zacházení mezi společnostmi rezidenty a společnostmi nerezidenty, sama o sobě nepředstavuje porušení zásady volného pohybu služeb, protože tyto dvě kategorie společností se nenachází v objektivně srovnatelné situaci. Kromě toho uvedený soud dodal, že Soudní dvůr již zamítl žalobu pro nesplnění povinnosti, kterou proti Portugalské republice podala Evropská komise a která se opírala o stejné odvodnění, jako je to, které v rámci sporu v povodním řízení uvádí společnosti Brisal a KBC.

12 Na podporu odvolání podaného k Supremo Tribunal Administrativo (Nejvyšší správní soud, Portugalsko) společnosti Brisal a KBC tvrdí, že úroky, kterých v Portugalsku dosáhly finanční instituce nerezidenti, se zdaňují srážkovou daní, jejíž sazba činí 20 %, nebo sníženou sazbou v případě použití dohody o zamezení dvojímu zdanění, přičemž se sazba vztahuje na hrubé příjmy, zatímco úroky dosažené finančními institucemi rezidenty, které nepodléhají srážkové dani, jsou daně na základě svéisté hodnoty sazbou ve výši 25 %. Finanční instituce nerezidenti tedy podléhají vyššímu daňovému zatížení než finanční instituce rezidenti, což je v rozporu s volným pohybem služeb zakotveným v článku 56 SFEU a volným pohybem kapitálu zakotveným v článku 63 SFEU.

13 Supremo Tribunal Administrativo (Nejvyšší správní soud) uvádí, že se spor v povodním řízení týká volného pohybu služeb a že úinky omezující volný pohyb kapitálu a plateb jsou pouze přímým a přirozeným důsledkem případných omezení volného pohybu služeb. Je tedy nutno pouze přezkoumat, zda je čl. 80 odst. 2 písm. c) CIRC v souladu s článkem 56 SFEU, jak jej vykládá Soudní dvůr zejména ve svých rozsudcích ze dne 12. června 2003, *Gerritse* (C-234/01, EU:C:2003:340), ze dne 3. října 2006, *FKP Scorpio Konzertproduktionen* (C-290/04,

EU:C:2006:630), a ze dne 15. února 2007, Centro Equestre da Lezíria Grande (C-345/04, EU:C:2007:96).

14 Podle názoru předkládajícího soudu je nutno se při řešení projednávané věci odvolávat nikoli na rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Truck Center (C-282/07, EU:C:2008:762), ale spíše na rozsudek ze dne 12. června 2003, Gerritse (C-234/01, EU:C:2003:340). Nicméně, i když je možné vycházet z toho, že logika, jíž se posledně uvedený rozsudek řídí, vykazuje podobnosti logice případu, který je předmětem věci v původním řízení, Soudní dvůr se výslovně nevyjádřil ke zdanění přeshraničních plateb úroků v situaci, do níž jsou zapojeny finanční instituce.

15 Otevřenou tedy zůstává otázka, zda se finanční instituce rezidenti a finanční instituce nerezidenti nacházejí ve srovnatelné situaci a zda dotčené zdanění musí zohledňovat jak v případě jedných, tak i druhých, náklady na financování poskytnutých úvěrů nebo výdaje přímo související s vykonávanou hospodářskou činností, jakož i v případě kladné odpovědi, jaký rozdíl umožňuje dospět k závěru, že instituce nerezidenti jsou ve srovnání s institucemi rezidenty *de facto* znevýhodněny. Touto problematikou se nezabýval ani rozsudek ze dne 17. června 2010, Komise v. Portugalsko, (C-105/08, EU:C:2010:345).

16 Za těchto podmínek se Supremo Tribunal Administrativo (Nejvyšší správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání článek 56 SFEU vnitrostátní daňové právní úpravy, která stanoví, že finanční instituce, které nejsou rezidenty na území Portugalska, zdaňují příjmy z úroků dosažené na výše uvedeném území prostědnictvím srážkové daně s konečnou sazbou 20 % (nebo s nižší sazbou, pokud existuje dohoda o zamezení dvojímu zdanění), která se uplatní na hrubý příjem, aniž mohou uplatnit odpout provozních nákladů přímo souvisejících s vykonávanou finanční činností, zatímco úroky, jež pobírají finanční instituce rezidenti, se zahrnou do celkového zdanitelného příjmu, s možností odpoutu nákladů souvisejících s vykonávanou činností při stanovení zisku pro účely uložení [IRC], takže se naisté příjmy z úroků uplatní obecná sazba 25 %?

2) Existuje tento rozpor rovněž tehdy, pokud se prokáže, že po odečtení nákladů na financování souvisejících s příjmy z úroků nebo výdajů, které mají s tímto příjmem přímou ekonomickou souvislost, vyměňovací základ daně finančních institucí rezidentů podléhá nebo by mohl podléhat vyšší sazbě daně, než jakou představuje srážková daň z hrubého příjmu, která se vybírá od institucí nerezidentů?

3) Je v tomto ohledu přípustné, aby byly náklady na financování související s poskytnutými úvěry nebo náklady, které mají přímou ekonomickou souvislost s dosaženými příjmy z úroků, prokazovány na základě údajů dostupných v rámci sazby EURIBOR („Euro Interbank Offered Rate“) a sazby LIBOR („London Interbank Offered Rate“), které představují průměrné úrokové sazby používané při mezibankovním financování, jež banky uplatňují v rámci své činnosti“

K předběžným otázkám

17 Úvodem je třeba konstatovat, že vzhledem k okolnosti, že skutkové okolnosti dotčené v původním řízení nastaly před 1. prosincem 2009, to znamená dříve, než vstoupila v platnost Smlouva o FEU, musí být výklad, o němž žádá předkládající soud, považován za výklad týkající se článku 49 ES, a nikoli článku 56 SFEU.

18 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být článek 49 ES vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která finanční instituce nerezidenty zdaňuje srážkovou daní, která se vztahuje na příjmy z úroků dosažených v tuzemsku, bez možnosti odpoutu

provozních nákladů, zatímco finanční instituce rezidenti takového srážkového daní nepodléhají a mohou provést odpout provozních nákladů přímo souvisejících s vykonávanou finanční činností, a dále, jak mají být tyto náklady určeny.

19 Za účelem odpovědi na tyto otázky je třeba nejprve přezkoumat, zda článek 49 ES brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se srážková daň použije na odměnu vyplácenou finančním institucím nerezidentům, zatímco odměna vyplácená finančním institucím rezidentům takového srážce nepodléhá. Poté je třeba určit, zda okolnost, že první skupina finančních institucí nemůže, na rozdíl od skupiny druhé, odečíst provozní náklady přímo související s dotčenou finanční činností, zakládá omezení ve smyslu tohoto ustanovení, a v případě kladné odpovědi, zda toto omezení může být odvodněno. Nakonec je třeba upřesnit, zda takové přímé úrokové sazby, jako jsou ty, které jsou uvedeny v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, mohou být považovány za provozní náklady přímo související s dotčenou finanční činností.

20 Pokud jde o první z těchto aspektů, z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že sám předkládající soud zastává názor, že rozdílné zacházení dotčené ve věci v povodním řízení nevyplývá z použití dvou různých technik zdanění, nýbrž z odmítnutí přiznat finančním institucím nerezidentům možnost odečíst provozní náklady, zatímco finanční instituce rezidenti takovou možnost mají. Spis předložený Soudnímu dvoru dále neobsahuje žádný jiný údaj související s prvním aspektem žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

21 Za těchto okolností stačí připomenout, jak uvedla generální advokátka v bodě 22 stanoviska, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že uplatnění srážkového daně na poskytovatele služeb nerezidenty, jako techniky zdanění, i když poskytovatelé služeb rezidenti takového srážkového daní nepodléhají, sice představuje omezení volného pohybu služeb, avšak může být odvodněno naléhavými důvody obecného zájmu, jako je například nutnost zajistit účinný výběr daní (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. října 2006, FKP Scorpio Konzertproduktionen, C-290/04, EU:C:2006:630, bod 35, a ze dne 18. října 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, bod 39).

22 Článek 49 ES proto musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v povodním řízení, podle níž se srážková daň použije na odměny finančních institucí nerezidentů v členském státě, v němž jsou služby poskytnuty, zatímco odměna vyplácená finančním institucím rezidentům tohoto členského státu takového srážkového daní nepodléhá, za podmínky, že použití srážkového daně na finanční instituce nerezidenty je odvodněno naléhavými důvody obecného zájmu a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení sledovaného cíle nezbytné.

23 Pokud jde o druhý aspekt žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že pokud jde o zohlednění provozních nákladů přímo souvisejících s vykonávanou činností, nachází se poskytovatelé rezidenti a poskytovatelé nerezidenti ve srovnatelné situaci (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. června 2003, Gerritse, C-234/01, EU:C:2003:340, bod 27; ze dne 6. července 2006, Conijn, C-346/04, EU:C:2006:445, bod 20, a ze dne 15. února 2007, Centro Equestre da Lezíria Grande, C-345/04, EU:C:2007:96, bod 23).

24 Soudní dvůr z toho vyvodil, že článek 49 ES brání vnitrostátní daňové právní úpravě, která obecně zohledňuje při zdaňování nerezidentů hrubé příjmy bez odpout provozních nákladů, zatímco u rezidentů jsou zdaňovány jejich čisté příjmy po odečtení těchto nákladů (rozsudky ze dne 12. června 2003, Gerritse, C-234/01, EU:C:2003:340, body 29 a 55; ze dne 3. října 2006, FKP Scorpio Konzertproduktionen, C-290/04, EU:C:2006:630, bod 42, a ze dne 15. února 2007, Centro Equestre da Lezíria Grande, C-345/04, EU:C:2007:96, bod 23).

25 V projednávaném případě a vzhledem k argumentu – který uvádí zejména Portugalská republika, podle něhož by se s poskytováním služeb prováděným finančními institucemi mělo s

ohledem na zásadu volného pohybu služeb, která je zakotvena v článku 49 ES, zacházet v zásadě jinak než s poskytováním služeb prováděným v jiných oblastech činnosti, protože není možné prokázat jakékoli charakteristické spojení mezi vynaloženými náklady a příjmy z dosažených úroků – se předkládající soud táže, zda je možné judikaturu citovanou v předchozím bodě použít ve věci v povodním řízení.

26 V této souvislosti je třeba upřesnit, že Soudní dvůr nezavedl rozlišení mezi různými kategoriemi poskytování služeb. Kromě toho se článek 49 ES ve spojení s článkem 50 ES vztahuje bez rozdílu na všechny kategorie poskytování služeb, jež jsou uvedeny v posledně uvedeném ustanovení. Pouze čl. 51 odst. 2 ES stanoví, že liberalizace bankovních a pojišťovacích služeb, které jsou spojeny s pohybem kapitálu, se uskuteční v souladu s liberalizací pohybu kapitálu. Ustanovení Smlouvy o ES týkající se volného pohybu kapitálu tedy neobsahují nic, co by nasvědčovalo tezi, podle níž je nutno s bankovními službami zacházet jinak než s jiným poskytováním služeb z důvodu skutečnosti, že není možné prokázat jakékoli charakteristické spojení mezi vynaloženými náklady a příjmy z dosažených úroků.

27 S poskytováním služeb prováděným finančními institucemi proto nelze vzhledem k zásadě volného pohybu služeb, která je zakotvena v článku 49 ES, v zásadě zacházet jinak než s poskytováním služeb v jiných oblastech činnosti.

28 Z toho vyplývá, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v povodním řízení, podle níž jsou u finančních institucí nerezidentů zdařovány příjmy z úroků dosažené v dotyčném členském státě, aniž by jim byla poskytnuta možnost odečíst provozní náklady přímo související s dotčenou činností, zatímco finančními institucím residentům se takováto možnost přiznává, představuje omezení volného pohybu služeb, které je v zásadě zakázáno článkem 49 ES.

29 Avšak jak vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, omezení volného pohybu služeb lze připustit, je-li odvodněno naléhavými důvody obecného zájmu. V takovém případě je dále třeba, aby použití tohoto omezení bylo způsobilé zaručit uskutečnění sledovaného cíle a nepřekračovalo meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (rozsudek ze dne 18. října 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, bod 36).

30 Je tudíž třeba ověřit, zda takové omezení, jako je omezení dotčené ve věci v povodním řízení, může být platné odvodněno důvody, které byly v projednávaném případě uvedeny.

31 V této souvislosti na straně jedné z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že odvodnění uvedené před předkládajícím soudem vychází z toho, že v případě finančními institucemi nerezidentům je uplatňována sazba daně, která je výhodnější než sazba uplatňovaná na finanční instituce rezidenty.

32 Soudní dvůr nicméně opakovaně rozhodl, že nepříznivé daňové zacházení, které porušuje základní svobodu, nemůže být považováno za slučitelné s unijním právem z důvodu případné existence jiných výhod (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. července 2010, Dijkman a Dijkman-Lavaleije, C-233/09, EU:C:2010:397, bod 41, jakož i ze dne 18. října 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, bod 31).

33 Z toho vyplývá, že takové omezení volného pohybu služeb, jako je to, o které se jedná ve věci v povodním řízení, nemůže být odvodněno okolností, že finanční instituce nerezidenti podléhají nižší sazbě daně než finanční instituce rezidenti.

34 Na straně druhé Portugalská republika v rámci řízení před Soudním dvorem uvedla, že právní úprava dotčená ve věci v povodním řízení je odvodněna požadavkem zachovat vyvážené

rozdělení daňových pravomocí mezi členskými státy, vší zamezit dvojímu odpotu dotčených provozních nákladů a nutností zaručit účinný výběr daní.

35 Pokud jde zaprvé o vyvážené rozdělení daňových pravomocí mezi členskými státy, je třeba připomenout, že Soudní dvůr jistě uznal, že zachování rozdělení daňových pravomocí mezi členskými státy představuje legitimní cíl a že při neexistenci sjednocujících nebo harmonizačních opatření na úrovni Evropské unie si členské státy i nadále zachovávají pravomoc vymezit, prostřednictvím dohod nebo jednostranně, kritéria rozdělení svých daňových pravomocí za účelem zamezení dvojímu zdanění (rozsudek ze dne 21. května 2015, *Verder LabTec*, C-657/13, EU:C:2015:331, bod 42).

36 Z judikatury Soudního dvora nicméně rovněž vyplývá, že pokud členské státy využijí této svobody a v rámci bilaterálních dohod o zamezení dvojímu zdanění stanoví hraniční určovatele za účelem rozdělení daňových pravomocí, jsou povinny dodržovat zásadu rovného zacházení a svobody pohybu zaručené primárním unijním právem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. listopadu 2015, *Bukovansky*, C-241/14, EU:C:2015:766, bod 37).

37 Jak uvedla generální advokátka v bodech 59 až 62 svého stanoviska, v projednávaném případě neexistuje nic, co by vysvětlovalo, proč by rozdělení daňových pravomocí mělo vyžadovat, aby s finančními institucemi nerezidenty, pokud jde o odpout provozních nákladů přímo souvisejících s jejich zdanitelnými příjmy v tomto členském státě, muselo být zacházeno méně příznivě než s finančními institucemi rezidenty.

38 Pokud jde zadruhé o vší zamezit dvojímu odpotu provozních nákladů, kterou lze spojit s bojem proti daňovým podvodům, stačí uvést, že tím, že se bez dalšího upřesnění omezuje na tvrzení o případné existenci rizika, že dotčené náklady by mohly být podruhé odečteny v členském státě, jehož je poskytovatel služeb rezidentem, aniž by uváděla, proč by plnění ustanovení směrnice Rady 77/799/EHS ze dne 19. prosince 1977 o vzájemné pomoci mezi příslušnými orgány členských států v oblasti přímých daní a daní z pojistného (Ú. v. st. 1977, L 336, s. 15; Zvl. vyd. 09/01, s. 63), ve znění směrnice Rady 2001/106/ES ze dne 16. listopadu 2004 (Ú. v. st. 2004, L 359, s. 30), která platila v době vzniku skutkových okolností ve věci v původním řízení, neumožňovalo tomuto riziku zamezit, Portugalská republika neumožňuje Soudnímu dvoru posoudit dosah tohoto argumentu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. února 2015, *Grünwald*, C-559/13, EU:C:2015:109, bod 52).

39 Pokud jde zatím o nutnost zaručit účinný výběr daní, je třeba připomenout, že i když Soudní dvůr rozhodl, že takovýto cíl představuje naléhavý důvod obecného zájmu, který může odvodovat omezení volného pohybu služeb (viz zejména rozsudky ze dne 3. října 2006, *FKP Scorpio Konzertproduktionen*, C-290/04, EU:C:2006:630, body 35 a 36, jakož i ze dne 18. října 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, bod 39), je dále třeba, aby použití tohoto omezení bylo způsobilé zaručit skutečnou sledovaného cíle a nepřekračovalo meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (rozsudek ze dne 18. října 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, bod 36).

40 Pokud jde o takové omezení, jako je to, o které se jedná ve věci v původním řízení, je třeba konstatovat, že toto omezení není nezbytné pro zajištění účinnosti výběru IRC.

41 Jak totiž uvedla generální advokátka v bodech 70 až 72 svého stanoviska, je třeba nejprve zdraznit, že argument, který uvádí Portugalská republika, podle něhož by poskytnutí možnosti osobám s omezenou daňovou povinností odečíst provozní náklady přímo související s plněními uskutečňovanými na území tohoto členského státu vytvořilo administrativní zátěž pro vnitrostátní daňové orgány, platí *mutatis mutandis* rovněž pro osoby s neomezenou daňovou povinností.

42 Dále dodatečná administrativní zátěž, která by případně zatěžovala příjemce služby, pokud

by poslední uvedený musel zohlednit provozní náklady, u nichž poskytovatel uplatňuje odpot, by existovala pouze v systému, který stanoví, že tento odpot musí být proveden dříve, než se uplatní srážková da, a lze se jí tedy vyhnout, pokud poskytovatel mže uplatnit svj nárok na odpot pmo u daové správy po výbru IRC. V takovém pípadě se nárok na odpot realizuje formou vrácení ásti dan, jež byla sražena formou srážkové dan.

43 Koneň ppsluší poskytovateli služeb, aby rozhodl, zda považuje za vhodné investovat zdroje do vyhotovení a pekladu dokumenturéných k prokázání existence a skutené výše provozních náklad, o jejichž odpot žádá.

44 Pokud jde o tetí aspekt žádosti o rozhodnutí o pedbžné otázce, a to zpsob, jakým je teba urit provozní náklady pmo související s pjmý z úrok z takové smlouvy o finaním úvru, jako je ta, o kterou se jedná ve vci v pvodním ízení, je teba pipomenout, že Soudní dvr rozhodl, že ílenský stát, který poskytne rezidentm možnost odeíst takovéto náklady, nemže v zásadě vylouit zohlední stejných náklad v pípadě nerezident (rozsudek ze dne 15. února 2007, Centro Equestre da Lezíria Grande, C345/04, EU:C:2007:96, bod 23).

45 Z toho vyplývá, že pokud jde o zohlední uvedených náklad, musí být s nerezidenty v zásadě zacházeno stejn jako s rezidenty a musí mít možnost odeíst si náklady stejné povahy, jako jsou ty, které si mohou odeíst rezidenti.

46 Krom toho z judikatury Soudního dvora vyplývá, že provozními náklady pmo souvisejícími s pjmý dosaženými v ílenském stát, v nž je íinnost vykonávána, je teba rozumt výdaje, které vznikly v dsledku této íinnosti, a jsou tudíž pro její výkon nezbytné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. února 2015, Grünwald, C559/13, EU:C:2015:109, bod 30 a citovaná judikatura).

47 Pokud jde o poskytování služeb, o které se jedná ve vci v pvodním ízení, to znamená poskytnutí finaního úvru, je teba konstatovat, že provedení takového plní je nutn spojeno se vznikem provozních náklad, jako jsou například cestovní náklady, náklady na ubytování, jakož i na právní í daové poradenství, u nichž je relativně snadné urit pímou vazbu s doteným úvrem, jakož i prokázat skutenou výši. Vzhledem k tomu, že osoby s omezenou daovou povinností musí mít možnost využívat stejného zacházení jako osoby s neomezenou daovou povinností, musí jim být poskytnuty, pokud jde o tyto náklady, stejné možnosti odpotu podléhající stejným požadavkm, zejména pokud jde o dkazní bemeno.

48 Je teba dodat, že výkon takového ínnosti s sebou pináší i náklady na financování, které musí být v zásadě považovány za nezbytné k výkonu uvedené ínnosti, u nichž ale mže být obtížnjší prokázat pímé spojení s uritým finaním úvrem nebo jejich skutenou výši. Totéž platí, jak uvedla generální advokátka v bodě 39 stanoviska, pokud jde o ást obecných náklad finaní instituce, kterou je možné považovat za nezbytnou pro poskytnutí uritého finaního úvru.

49 Nicmén samotná okolnost, že je tento dkaz obtížnjší pedložit, nemže opravovat ílenský stát, aby absolutním zpsobem odmítl nerezidentm, osobám s omezenou daovou povinností, odpot, který piznává rezidentm, osobám s neomezenou daovou povinností, protože nelze *a priori* vylouit, že by nerezident byl schopný pedložit relevantní dkazy umožující daovým orgánm ílenského státu zdaní ovit, jasn a pesn, existenci a povahu provozních náklad, o jejichž odpot se žádá (obdobně viz rozsudky ze dne 27. ledna 2009, Persche, C318/07, EU:C:2009:33, bod 53, jakož i ze dne 26. kvtna 2016, Kohll a Kohll-Schlessler, C300/15, EU:C:2016:361, bod 55).

50 Nic totiž nebrání dotým daovým orgánm v tom, aby od nerezidenta požadovaly

důkazy, které považují za nezbytné k posouzení, zda jsou splněny podmínky odpověditelnosti výdajů, stanovené dotčenými právními předpisy, a v důsledku toho, zda je, či není namístě přiznat požadovaný odpůčet (obdobně viz rozsudky ze dne 27. ledna 2009, Persche, C-318/07, EU:C:2009:33, bod 54, jakož i ze dne 26. května 2016, Kohll a Kohll-Schlesser, C-300/15, EU:C:2016:361, bod 56).

51 V této souvislosti je třeba konstatovat, že portugalská vláda nepředložila žádný údaj, pokud jde o důvody, které by mohly bránit tomu, aby vnitrostátní daňové orgány zohlednily důkazy předložené finančními institucemi nerezidenty.

52 Přísluší předkládajícímu soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby v rámci tohoto sporu určil, které z nákladů, jež deklaruje společnost KBC, jsou ty, které je možné považovat za provozní náklady přímo související s předmetnou finanční činností ve smyslu vnitrostátní právní úpravy, a dále, jakou část obecných nákladů je možné považovat za přímo spojenou s touto činností (obdobně viz rozsudek ze dne 15. února 2007, Centro Equestre da Lezíria Grande, C-345/04, EU:C:2007:96, bod 26).

53 V této souvislosti je třeba dodat, že pokud vnitrostátní právní úprava neumožňuje finančním institucím rezidentům uplatnit pro účely výpočtu vzniklých nákladů na financování takové úrokové sazby, jako jsou ty, které uvádí předkládající soud ve své četě předložené otázky, tento soud nemůže za takové situace, jako je ta, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, tyto sazby zohlednit.

54 Tyto sazby totiž představují jen průměrné sazby používané v rámci mezibankovního financování a neodpovídají skutečně vynaloženým nákladům na financování. Navíc, jak vyplývá ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, úvra dotčený ve věci v původním řízení nebyl financován výlučně z prostředků vyplývajících od mateřské společnosti KBC a od jiných bank, ale i z prostředků uložených zákazníky společnosti KBC.

55 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položené otázky odpovědět, že:

– Článek 49 ES nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se srážková daň použije na odměny finančních institucí nerezidentů v členském státě, v němž jsou služby poskytnuty, zatímco odměna vyplacená finančním institucím rezidentům tohoto členského státu takovéto srážkové dani nepodléhá, za podmínky, že použití srážkové daně na finanční instituce nerezidenty je odvodněno naléhavými důvody obecného zájmu a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení sledovaného cíle nezbytné;

– Článek 49 ES brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která v případě finančních institucí nerezidentů zpravidla zdaňuje příjmy z úroků dosažené v dotčeném členském státě, aniž by jim byla poskytnuta možnost odečíst provozní náklady přímo související s dotčenou činností, zatímco finančním institucím rezidentům se takováto možnost přiznává;

– přísluší vnitrostátnímu soudu, aby na základě svého vnitrostátního práva posoudil, které provozní náklady mohou být považovány za přímo související s dotčenou činností.

K nákladům řízení

56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 49 ES nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se srážková daň použije na odměny finančních institucí nerezidentů v členském státě, v němž jsou služby poskytnuty, zatímco odměna vyplacená finančním institucím rezidentům tohoto členského státu takovéto srážkové dani nepodléhá, za podmínky, že použití srážkové daně na finanční instituce nerezidenty je odvodněno naléhavými důvody obecného zájmu a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení sledovaného cíle nezbytné.

Článek 49 ES brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v povodním řízení, která v případě finančních institucí nerezidentů zpravidla zdaňuje příjmy z úroků dosažené v dotyčném členském státě, aniž by jim byla poskytnuta možnost odečíst provozní náklady přímo související s dotčenou činností, zatímco finančním institucím rezidentům se takováto možnost přiznává.

Přísluší vnitrostátnímu soudu, aby na základě svého vnitrostátního práva posoudil, které provozní náklady mohou být považovány za přímo související s dotčenou činností.

Podpisy.

* Jednací jazyk: portugalsština.